

Tu padné žona na swoje kolena, ha stěf-
něwšchi ruczé wo sělzach rozpřuwawajo zawowa:
„Kńeže, ja něisěm hědna twoja džowka rěfacy,
hale mojoho hoča ha wutrobnej želnosće dla,
pohladaj miwoscjivě z kraja wětšneje smělnoscje
na mne wobohu hrěschniczu ha nezastortž mje
wětšne wot so!“ dale modlesche so cjische.

Marija poklalně hnědém pji nej ha z hwo-
som džěcžaczeje dowéré powném, pžistaji: Ach
haj, moj dobrocžiwó Žězuso, tžin tak, něhněwai
so na nu, ha pžiwedž naj woboj bóržé k luboj
macžercžé ha k dobromu wuhleřej.“

XII.

Wojowanje ha wumoženje.

Šishecžen woboj na kolenach kletžeschtaj, hatž
z dobom hara ha nězwutženě ropot, blizko
k hěžki, tež skawami, so potja rozlěhacž, ha
pžedczé bóle ha bóle bližicž. Dere těsche ro-
zeznacž žcžertžěno bróne, klecžo, žawoscžěno po-
raňenéch ha radostne wowaňo dobówacžéch. Na
tuhlej haru pozběhněschtaj so woboj modlicžercžé
ze žemě, ha zawowaschtaj kaž z jeném hwošom:
„Bóh bódž z namaj! — žto so to netžini!“ Wo
tém wofomifněnu pžis'otžischtaj k mawom wof-